

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΤΜΑΝ ΓΙΟΡΙΓΚ

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μόλις η οικογένεια σηκώθηκε απ' το τραπέζι, ο πατέρας ο Κάρλ Λένγκε, ο εργοστασιασάρχης θεματινών ειδών, πήγε και κάθισε στην πολυθρόνα του, ανάβοντας ένα ποφω. 'Ο γιός του, ο Μόρρις—εκείνη τη χρονιά έπλεγε το δίπλωμά του απ' την 'Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου—κάθισε άμυλλητος σε μιιά καρέκλα, στην άλλη άκρη της τραπέζιας, γυρνώντας τη σάχη στον πατέρα του. 'Η μητέρα χτύπησε το κουδούνι, νόσθη ή υπηρέτρια να σηκώσει το τραπέζι. Κάποια σκιά μελαγχολίας ήταν άπομένη στο συμπληρωτικό της πρόσωπο με τα ευγενικά χαρακτηριστικά. 'Απο καιρό τώρα είχε προσέξει πως μεταξύ του άντρός της και του γιού της βασιλευε κάποια έχθρα, η οποία δεν εξεδηλώθη μόν ως εκείνη τη στιγμή, μά ήταν ολοάνερη απ' τις κρυφές άγριες ματιές που έριχνε ο ένας στο άλλο του. 'Η μητέρα δεν μπορούσε να εξηγήση την ξαφνική αυτή αντίπαδία. Της φαινόταν άπιστευτο και τερατώδες να βλέπει πατέρα και γιό σε διάσταση, αυτούς που ήταν ως τώρα τόσο αγαπημένοι και τόσο μοιασμένοι. Πώς, έτσι άξαφνα εξεδηλώθη μεταξύ τους, στά καλά καθούμενα αυτή η ψυχρότης, αυτή η έχθροπάθεια, αυτό το μίσος!... Είχανε δεκατέσσε μέρως τώρα να κουβεντιάζονταν μαζί. Μά τι να συνέβαινε άραγε η, μάλλον, τι μπορούσε να συμβαίνει όστε να τά χαλάσουν ο άντρας της με τον Μόρρις; 'Η άγαθή κυρία Βέρθα κόντευε να τρελαθθί. Και τό τρομερό γι' αυτήν ήτανε ποτ, δειλή εκ φύσεως, δεν τολμούσε να τους ρωτήση να μάθι τους λόγους της διατάσεως, ούτε είχε και κανένα να του πη τον πόνο της. Με δύο λόγια, περνούσε, η δυστυχισμένη η γυναίκα, ημέρες άγονίας.

Ένώ ο πατέρας άποτειλιόταν τό ποφω του, βήγαζε ζάπου-ζάπου τό φορέϊ του και κοίταζε την ώρα. Τό κίνημα αυτό δεν διέφυγε απ' την προσοχή του Μόρρις, ο όποιος παρακολουθούσε, με λοξές, πλάγιες ματιές και την παραμικρή κίνηση του πατέρα του. Και οι δύο άντρες φωνάζονταν πως με μεγάλη δυσκολία συζητούσαν κάποια νενοκάτητα που τους κατείχε. 'Άξαφνα, ο Κάρλ Λένγκε σηκώθηκε, έκανε δυο-τρεις βολκές στην κομητή τραπέζια και πληρώισε τη γυναίκα του. 'Ηταν η ώρα δού.

— Πρέπει να πηγαίνω, ελεε. 'Εχω κάποια έγγραφία. Με περιμένουν ζάπου.

'Η γυναίκα του τού χαμογέλασε γλυκά, με καλωσίνη. 'Ηταν έτοιμη να τον ρωτήση γιατί δε μιλάει του Μόρρις, μά την τελευταία στιγμή της έλειψε η δύναμη. 'Ο Κάρλ Λένγκε έριξε μιιά βραειά και μελαγχολική ματιά τού γιού του, που εξεκολουθούσε να τού εχη γυρισμένες τις πλάτες, και βγήκε έξω, χωρίς να τού πη άντιο.

Μόλις ο εργοστασιασάρχης έκλεισε από πίσω του την πόρτα της τραπέζιας, ο Μόρρις πετάχτηκε απ' την καρέκλα του, σάν να τον άγνοωσσε φειδί. 'Η μητέρα του τρώμιαζε, άμια έλεθε την άγρευμένη έκφραση του προσώπου του. Μά ο γιός της, χωρίς να της δώση καμιά εξήγηση, άνοιξε μ' όρημ την πόρτα και βγήκε και ζεινος, έξω.

Τη στιγμή που ο Μόρρις βήγανε απ' τό σπίτι, ελεθε τον πατέρα του να στρίβη στη γωνιά τού δρόμου. Περπατούσε με βήμα άπορασιστικό. 'Ο Μόρρις τον παρακολουθούσε από μακριά, προσέχοντας μήπως τον πάρει τό μάτι του, ενώ ένα σωρό ματρες σκέψεις γυρούσανε στο μυαλό του.

***

Πριν από δυό μήνες περίπου, ο Μόρρις Λένγκε είχε έμπευθεί την ταμία ενός νενοτικού μουσοπαιδιου. Τού άρεσαν εξαιρετικά τά γαλανά μάτια της και τά κατόξανθα μαλλιά της. 'Απ' την πρώτη κιόλας μέρα, ο νέος άντελήθηθη πός δεν ήτανε έντελως άδιάρρορος στη μυροκλία. Είχε άρχισι νιόλας να πλέγη γλυκά όνειρα ενδυγίας με τη Μίτσυ—έτσι έλεγαν την ταμία—όταν, άξαφνα μιιά Κυριακή άπόγεμα, την ελεθε στο μπράτσο... τίνος;... Τού πατέρα του!

Εκείνη, μόλις τον ελεθε από μακριά ταράχτηκε. 'Εσκυψε και ελεε κάτι στον Κάρλ Λένγκε, και ζεινος άμια γύρισε και ελεθε τό γιό του να τον άγοροκοιτάξη, έγκνε κίτρινος σάν λεμόνι!

'Όλην εκείνη την Κυριακή, ο Μόρρις την πέρασε σάν τρελλάς. Τό βράδι, άμια γύρισε σπίτι και ελεθε τον πατέρα του, τού ζήτησε εξήγήσεις με τό βλέμμα. Εκείνος όμως άπέφυγε να εκδηλώση τό παραμικρό, μόνο έσκυψε τό κεφάλι του.

'Η τρομερή ύποψία μήπως ο πατέρας του κατάφερε να ξεμυαλίση την κόρη, που άγαπούσε, έκανε τού Μόρρις να μη μπορούση να κλείση μάτι άπ τη νύχτα. Μόλις ζήμερωσε πήγε και σιάθησε άπ' έξω απ' τό μουσοπαιδιου δπου δούλευε η Μίτσυ. Σε λίγο την ελεθε νάχεται. Μά πόσο είχε άλλάξει μέσα σε λίγες ώρες! Φαινότανε κατακόρη και μαύροι κνύλοι στεφάνωναν τά μάτια της.

'Ο Μόρρις ήταν έτοιμος να την πλησιάση και

να της ζητήση εξήγήσεις, μολονότι δεν είχε τό δικαίωμα να τό κάνει αυτό, άφορú εκείνη δεν τού είχε δώσει καμιά έλπίδα. 'Η Μίτσυ όμως γύρισε άπότομα απ' την άλλη μεριά τό πρόσωπό της σάν νάτανε κανένας ξένος. Κρύος ιδρώτας περιέλουσε τότε τον Μόρρις. 'Η Μίτσυ δεν ήθελε—ελεε να τον ξέρη! Δεν ύπληχε καμιά άμφιβολία πός ο πατέρας του της είχε γυρίσει τά μυαλά...

'Από τότε η ζωή έγινε άνυπόφορη για τό Μόρρις. Ντρεπόντανε να ξεμολογήθη στον πατέρα του πως άγαπούσε τη Μίτσυ και να τον παρακαλέση να τού την άφήση. Μά και ο πατέρας του φαινότανε σάν να μην ήθελε ν' άνοίξουν μαζί τέτοια συζήτηση.

'Η ειρήνη ελεχε χαθεί απ' τό σπίτι τού εργοστασιασάρχου Λένγκε. 'Όλοι—μητέρα, πατέρας και γιός—παράδερναν μέσα σ' ένα φοριτό έφιάλτη. 'Η κατάσταση αυτή έγινε άφορητη για τό Μόρρις. Και κείνη τη μέρα, ενώ παρακολουθούσε τον πατέρα του—ήξερε πός θά πήγανε νάνταμωση τη Μίτσυ σ' ένα ζαχαροπλαστείο, όπως έκανε κάθε μεσημέρι—ελεε λάθει την άπόραση να τους πλησιάση και να τους ζητήση εξήγήσεις.

'Άστερ' από λίγο ο πατέρας τού Μόρρις βρισκότανε στο ζαχαροπλαστείο δπου τον περιέμενε η Μίτσυ, σ' ένα τραπέζι στο περδρόμιο, με τό ίδιο πάντα περιλυτό ήθος, τό όποιον ο νέος δεν μπορούσε να εξηγήση. 'Ο Μόρρις, κρυμένος πίσω από τό στυλό ενός φαναριού, τους παρακολουθούσε με λαμπερά βλέματα.

'Ο Κάρλ Λένγκε χαίρεσθε τη Μίτσυ με θερμή χειραφία και, μάλιστα, της χάιδεψε ταφερά τους ώμους. Εκείνη τον άναπέδωσε τις φιλοφρονήσεις του μ' ένα πρόχαρο χαμογέλο. 'Εκασταν κοντά- κοντά και ενώ μιλούσανε, κοιτιζόνταν ταφερά κατόματα. 'Ο Μόρρις ένωσθε την καρδιά του να την ζεντάνε τά φαριμακρά φειδιά της ζηλοειτίας. 'Ετοιματόταν να τους πλησιάση όταν άξαφνα τους βλέπει να σηκώνονται απ' τό τραπέζι και να ξεζινάνε να φύγουν.

Πέρασαν από κάτι στενούς δρόμους και 'Άστερ' από λίγο βρισκόταν μερως στην πόρτα ενός σπιτιου. Πρωτή φορά η νέα πηγανε με τον πατέρα του σ' ένα σπίτι—στο σπίτι της άνομφιβόλως.

'Ο Μόρρις ξεγασσε κείνη τη στιγμή πός ο άντρας ζεινος, ο άντιήλιος του, ήτανε ο πατέρας του. Λίγο ήθελε να χυρισθί άπάνω του και να τού σπάση τό κεφάλι με τό μπαστούνι του. Μά είχε τέτοιο θυμό και τέτοια λύσσα, που τον κρείρισε η επίθυμία να εκδικηθθί τον πατέρα του κατ' άλλον τρόπο, να τον εξευτελίση, να τον κάνει να αισιάνθη ένα βαθιότατο ψυχικό τραύμα, να τού καταστρέψη τη ζωή. Και μιιά σατανική έμπνευσις τού κατέριθε τότε: Να πηγ' να φωνάξη τη μητέρα του, να πιάση έπ' αυτοσφώρω τον άντρα της με τη Μίτσυ. Τό κάδος τον ελεχε τυφλώσει τόσο, όστε ούτε νάν σκέφθηκε πός ίσως τό χυλιμμα αυτό να ήτανε πολύ βραχι για τη γριά μητέρα του, πός ίσως να τού σκοτώσει...

***

'Ετρεξε άμέσως σπίτι. Βρήκε τη μητέρα του να κάθεται στην κρεβατοκομάρα της.

— Μητέρα, ντίσσο γλήγορα, της ελεε με άγριες λάμψεις στά μάτια.

'Η μητέρα τον στην άρχη τάχασσε. Φοβήθηκε κιόλα. Μά ο γιός της δεν της έδωσε καιρό να σκεφθθί. Την άραπαξε απ' τό χέρι, τη σήκωσε άπότομα από την πολυθρόνα της και την τρώβησε κατά τη γκαρνοοόρμα.

— Μά, τι συμβαίνει, παιδί μου; τον ρώτησε δειλά, και με τρεμάμενη φωνή, η μητέρα του.

— Μή ρωτάς τώρα περισσότερο! της ελεε ο γιός της με σατανικό χαμογέλο. Θά δις σε λίγο.

'Η μητέρα του ντίσθε μάνι-μάνι, τρομαγμένη, άνήχηχη...

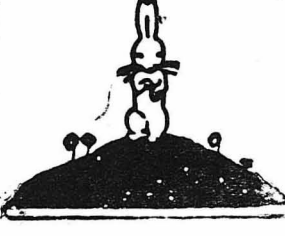
Πέρασαν μαζί απ' τους ίδιους δρόμους πού πέρασε πριν μόνος του ο Μόρρις, παρακολουθώντας τον πατέρα του και τη Μίτσυ. 'Η γριά δεν μπορούσε σκεδόν να περπατήση. Την τραβούσε απ' τό χέρι.

Μόλις έφτασαν στο σπίτι της Μίτσυ, ο Μόρρις ρώτησε τη θυρωφόδ που μένει η νέα. Τού ελικαν στον τρίτο πάτωμα, πρώτο δωμάτιο άριστερα. 'Ανέβηκε τις σκάλες, σάν άστραπη, σέροντας πάνω απ' τό χέρι τη μητέρα του. Άμια έφτασε μερως στην πόρτα που τού έδειξαν, την άνοιξε άπότομα, χωρίς να χυλιση η' έσπρωξε τη μητέρα του μέσα.

Και ελεδανε τότε τη Μίτσυ να έχει άκουμπιμένο τό κεφάλι της στον ώμο τού Κάρλ Λένγκε που της χάιδεσε τά μαλλιά. 'Η κυρία Λένγκε έμνηξε μιιά φοικαλέα κρυγή τρώμιο και σωφιστηκε άναίσθητη καταγής. Κατάλαβε, σε μιιά στιγμή, όλην την τραγωδία.

'Η Μίτσυ σηκώθηκε άμέσως όρθια και κοίταξε τον Μόρρις με βλέμμα γεμάτο ίκείσια. 'Ο Κάρλ κοκκίνησε και σήκασσε τά χέρια του ψηλά, να καταραστή τό γιό του.

Μά ο θυμός τού Μόρρις δεν πέρασε με την

ΗΘΗ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

'Η χώρα του Ρας Ταφρασί εκπολιτίζεται κάθε μέρα. Οι ξένοι οι οποίοι την επισκέπτονται τακτικά για εμπορικούς σκοπούς, μετέδωσαν στους κατοίκους της τα φώτα του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. 'Όσοπο μέρη των μέσων ακόμα του περασμένου αιώνας ή 'Αβησσυνία ήταν μία σχεδόν άπολιτιστη χώρα. Κ' έπειδή ο πολιτισμός ενός κράτους φαίνεται απ' τη θέση που κατέχει σ' αυτό ή γυναίκα, θα σάς αφηγηθούμε παρακάτω μερικά χαρακτηριστικά έπεισοδια των εξευτελισμών που ύφισταντο άλλοτε οι γυναίκες της 'Αβησσυνίας, για να λάβετε μία ιδέα της βαρβαρότητας που επικρατούσε άλλοτε στη χώρα των Νιγούζ.

Και πρώτον, οι 'Αβησσυνιοί εινε εξαιρετικά ζηλιάρηδες. 'Όταν έβλεπε κανείς την ύποκριτα πως ή γυναίκα του δεν του εινε πιστή, έβλεπε άπολύτως τὸ δικαίωμα από μάρτη που εινε να τη μαυρίσει περισσότερο στο ζύλο!

'Αμα συμβή και πεθάνουν τα πρώτα παιδιά μίας γυναίκας, όλοι πιστεύουν πως τα βάζανε τὸ μόνι της μητέρας τους. Και γι' αυτόν άρξοις τὸν λόγο, άμα γεννηθῆ κανένα παιδί, ο πατέρας τὸ λέγει και τὸ παραδίδει σὲ μία τροφή. 'Η μητέρα δεν επιτρέπεται να δῆ τὸ παιδί της πριν γίνει έντεκα χρονὸν!...Και τὸ τρομερότερο εινε πως επικρατούσε ή συνήθεια, άμα γεννιόταν κανένα παιδί να τὸ κόβουν ένα κομμάτι απ' τ' αὐτὸ του και να τὸ δίνουν της μητέρας νά τὸ φάη!...

Γενικά, ή γυναίκες τὸν κατώτερον λαϊκὸν τάξεων υπέφεραν τόσο πολὺ απ' τὸν καταθλιπτικὸ ζυγὸ τὸν συζύγων, ὡστε πολλές δεν άντειχαν να και αυτοκτονοῦσαν. 'Η έπιδημία μάλιστα τὸν γυναίκασι αυτοκτονιῶν που έμιασισε τὴν 'Αβησσυνία, εινε λιγοστέρη κατά πολὺ τὸν άρξοιόν τὸν ανακροσσωπὸν τὸν σφαίου φύλου σ' ἄλη τὴν 'Αβησσυνία.

'Ο σύζυγος ὡμως της δυστυχισμένης γυναίκας που προτιμοῦσε τὸ θάνατο απ' τη μαρτυρικὴ ζωή, δεν λυποτανε καθόλου για τη στέρηση του τρομεροῦ τὸν ημίσεος. 'Απειανίας έπαιρνε τὸ σκηνί μὸν τὸ ὅποιο εινε κρημαστέη ή γυναίκα του—ὸ ἀλαχρονισμὸς ήταν τὸ ποιμνίμωμο μέσο αυτοκτονίας τὸν γυναικὸν της; 'Αβησσυνίας—τὸ έκοβε μικρά-μικρά κομμάτια και τὰ μοσχοπολοῦσε!

'Υπῆρξε έσοχὴ κατά τὴν ὅποια ή μεγαλύτερη εὐτυχία για ἕναν 'Αβησσυνιὸν ήτανε να δῆ τη γυναίκα του κρημασμένη!...

ΣΤΙΧΟΙ

IN MEMORIAM

Μητέρα, ὄλη σου ή ζωή μιά ἀδιάκοπη ήταν ἔνοια
Για τὰ παιδιά σου και σ' αὐτὰ ἔξοιπες τη ζωή σου:
Τους πόθους, τις ἔλπίδες μας και πότερο τους πόνοους
Πρώτη ἔσθ του πόνου ἔνοιωθες σὰ νάτανε δικὸ σου.

Κι' όταν ὁ χρόος ἄρξατε τὰ δυὸ μας τ' ἀδελφάνια,
Για νὰ μὴν εινε ὄρφανὸν στὴν ἄλλη τὴ ζωή τους,
Και γιὰ νὰ ειναι πλάι τους νὰ νουάξουν για ζενα,
Μητέρα, ἔκατέβηκες στὸ τάφο τους μαζί τους.

Κ. Ουράνης

ἐκδίκηση που ἔλαβε. Εἶχε ἀγαπήσει πολὺ τὴ Μίτου και ποιοῦσε τρομερὰ βλέποντας πως προτιμοῦσε τὸν πατέρα του ἄλλο ζενον. 'Άρχισε να βλέπῃ ὄλα κόκκινα τρογῶθο του και ἀρπάζοντας ἕνα χάλκινο ἀγαλματάκι που εινε μπροστὰ του, πάνω σ' ἕνα τραπέζι, τὸρῆριε μὸς δση δύναμη εἶχε πάνω στη Μίτου. 'Η νένά ἔπαισε κείνο, βγάζοντας μιά κρανηγὴ πόνου!... Τὴν εἶχε χτυπήσει στὸ κεφάλι.

— Παιδί μου! σθλήμασε τότε ὁ Κάρλ Λένουγκε, ἀγκαλιάζοντας τὸ σῶμα της; Μίτου.

Και ἔνω ὁ Μόρρις τὸν κοίταξε σὺν ἀποβλακωμένους, τὸυ εἶπε κλαίνοντας και βογγώντας:

— 'Ήτανε κόρη μου... ἦτανε παιδί μου... 'Ένα νεανικὸ παράπομα... Δὲν τόλμησα νὰ κάνω λόγο στη μητέρα σου... Και σ' ἀγαποῦσε... Μὰ ἔγωγ της εἶπα πως ἔπρεπε νὰ πάρη νὰ σ' ἀγαπῶ!... Και τὴ σκότωσες... Σκότωσες τὴν ἀδερφή σου... Μίτου παιδί μου!

Μπέτμαν Γιόριγκ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΑΝ ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

'Όλοι σχεδόν οι 'Απόστολοι βρήκανε θάνατο μαρτυρικὸ, ἀκούλωντας τὸ παράδειγμα 'Εκείνου που τὸυς εἶχε δείξει τὸ Φῶς και τὴ Ζωή με τὸν ἑθελίμωσο θάνατο του.

'Ο **Ματθαίος**, ὁ 'Απόστολος και Εὐαγγελιστής, φαίνεται πως βρήκε μαρτυρικὸ θάνατο ή πως δολοφονήθηκε με ξίφος σὲ μιά πόλι της Αἰθιοπίας.

'Ο **Μάρκος**, ὁ Εὐαγγελιστής, ξεψύχησε στὴν 'Αλεξάνδρεια της Αἰγύπτου, ἔνω οι Ρωμαῖοι τὸν τραβοῦσανε στους δρόμους, δεμένο μὸς σκηνιά απ' τὰ πόδια.

'Ο **Λουκάς**, ὁ Εὐαγγελιστής, κρημάστηκε στὴν 'Ελλάδα, ἀπὸ μίαν εἰλιά.

'Ο **Ἰωάννης**, ὁ 'Απόστολος, Εὐαγγελιστής και ποιητής της 'Αποκαλύψεως, καταδικάστηκε στὴ Ρώμη, να τὸν ὀξουνε σ' ἕνα κατάν βραστὸ λάδι. Τὰ κατάνε ὡμως νὰ γλυτώση και πέθανε ἀργότερα, στὴν 'Εφεσο ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

'Ο **Ἀπόστολος Πέτρος** ἔστανε ὀρφῆ στὴ Ρώμη, με τὸ κεφάλι προς τὰ κάτω. Μόνος του εἶχε ζήτησι νὰ τὸν κάνουν τὴ γάρη και νὰ τὸυ ἐπιβάλουν τὸ τρομερὸ αὐτὸ μαρτύριο—ἔπειδι ἔκρινε πως δεν ήταν ἄξιος νὰ πεθάνῃ στὴν ἴδια θέση και με τὸν ἴδιο τρόπο που πέθανε ὁ Υἱὸς τοῦ 'Ανθρώπου.

'Ο **Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Μειζων** ἀποκεφαλίστηκε στὴν 'Ιερουσαλήμ.

Τὸν **Ἀπόστολο Ἰάκωβο** τὸν 'Ελάσσονα πρώτα τὸν πέταξαν κάτω απ' τὴ στέγη ἑνὸς ναοῦ και ὕστερα τὸν ἀποτελεῖωσαν μ' ἕνα ρόπαλο.

'Ο **Ἀπόστολος Φίλιππος** κρημάστηκε στὴν 'Ιερόπολη της Φρυγίας.

Τὸν **Ἀπόστολο Βαρθολομαῖο** τὸν ἔδωσαν ζωντανο.

'Ο **Ἀπόστολος Ἀνδρέας** δέθηκε σ' ἕνα σταυρὸ. Μέρους ὡμοῦ της σιγμῆς που ξεψύχησε, ἐξακολουθοῦσε νὰ διδάσκη στο λαὸ, που ἦτανε συγκεντρωμένους μπροστὰ του, τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ!

'Ο **Ἀπόστολος Θωμᾶς** πέθανε, με τὸ σῶμα τρομπιμένο ἀπὸ λόγγες, στὸ Κορομανδέλ, χωριὸ τὸν 'Ανατολικὸν 'Ινδίων.

'Ο **Ἀπόστολος Ἰούδας** θανατώθηκε με βέλη.

'Ο **Σίμων ὁ Ζηλωτὴς** σταυρώθηκε στὴν Περσία.

Τὸν **Ἀπόστολο Ματθαίον** πρώτα τὸν ἐπιθροβήσαν και ὕστερα τὸν ἀποκεφάλισαν.

'Ο **Βαρνάβας**, ὁ 'Απόστολος τὸν 'Εθνὸν, ἐπιθροβήθη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους στὴ Σαλαμίνα.

'Ο **Ἀπόστολος Παῦλος**—ὁ κρηματώσεως θεμελιωτής της Χριστιανικῆς θρησκείας—ἀποκεφαλίστηκε στὴ Ρώμη κατὰ διαταγή τοῦ Νέρωνος.

Μὰ οι 'Απόστολοι, πριν βροῦν ὁ καιθένας τους τέτοιο μαρτυρικὸ θάνατο, πρόφρασαν και διέδωσαν στὸν κόσμο τὴν ὑψηλὴ διδασκαλία τοῦ 'Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶχαν ἐκπληρώσει τὴν μεγάλη τους 'Αποστολή. Τὶ σημασία μορφοῦσε νὰ ἔχη και ὁ αἰὸς ἁγίος θάνατος μάρτυς στὴν ἱερότητα και τὴ σημασία τοῦ ἔργου που ἐπετέλεσαν;

ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

ΠΕΡΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάθε αὐγούλα ή δροσιὰ βαραίνει τοὺς λαλέδες, τὰ ζουμπούλια και τὸς μενεξέδες. Μὰ ὁ ἥλιος προβάλλει και τἀλαφρόνι απ' αὐτὸ το λαμπερὸ βόρος.

Κάθε αὐγούλα νουώθο τὴν καρδιά μου περὸ βαρειά μέσα στὸ στήθος, μὰ ή ματιά σου τὴν ἀλαφρόνει ἀπὸ τὴ θλίψη της.

***

Δὲ θὰ σοῦ μάθουν τίποτα οι σοφοί. 'Όμως τὸ χᾶδι τὸν μακρουλὸν ματόφθαλλον μᾶς γυναικίς θὰ σοῦ ἀποκαλύνη τὴν εὐτυχία. Μὴν ξεχνᾶς πως εινε μετρημένες ή μέρες σου και πως γρήγορα θὰ γίνης τροφή της γῆς. Πάρε κρασί και πήγανε σὲ μίαν ἀκροῦλα και ἄφρασε νὰ σὲ παραγορήση ἔκνειο. Θὰ σοῦ κερᾶση τὴ φλόγα του, θὰ σὲ γλυτώση ἀπὸ τοὺς πάγους τοῦ Παρελθόντος και τὴν καταγνιά τοῦ Μέλλοντος, θὰ σπᾶση τὰ δεσμά, που σὲ κρατοῦν δεμένο!...

'Ομάρ Καγιαμ